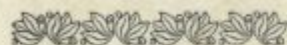

IZHAJA VSAKO
PRVO IN TRETJO
SOBOTO V MESECU.
STANE NA LETO
6 KRON, NA POL
LETA 3 KRONE.
POSAMEZNI LISTI
PO 30 VIN.

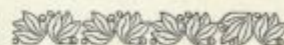
JEŽ

NAROČNINA NAJ
SE POŠILJA UPRAV-
NIŠTVU, ROKOPISI
PA UREDNIŠTVU
„JEŽA“ V LJUBLJANI.
INSERATI SE
RAČUNAJO PO
DOGOVORU.

ŠALJIV IN ZAFRKLJIV LIST.

Med volitvami.

„Ali se vé niste nič udeleževale volilnega gibanja?“
„O, seveda, a sva si že izvolili — vsaka svojega.“

Sumljivo.

A: „Ne morem razumeti, kako morete prodajati kolesa, po tako nizki ceni! Saj pri tem vendar ne morete živeti.“

B: „No, to vam lahko hitro razložim, kar izgubim pri prodaji koles, si pa dvojno zaslužim pri popravilu.“

Odleglo mu bo.

Pred sv. Petra je stopila duša, ter ga nagovorila: „Klic sem dobil, da pridem v nebesa.“

„Potem pa le noter!“

„Pojdem noter, ali le pod pogojem, da mi daste primerno opravilo. Ker vidite, bil sem trikrat oženjen in vse tri moje tašče so prebivale pri meni do zadnjega. A to še ni vse. Vsaka tašča je imela s seboj svojo mater. Je šest žensk. Sedma je bila moja tretja žena. Poleg tega so prebivale pri meni tri moje sestre, in štiri moje odrasle hčerke. Facit: štirinajst žensk pod eno streho in en moški t. j. jaz.“

Zamisli se sv. Peter, a ne dolgo, ker poznal je svoje ljudi. Tedaj reče: „Nu, če je taka, pa že vem, kaj naredimo s teboj v nebesih. Postavimo te za rednega govornika na nebeških shodih, da se boš rešil vsaj enkrat nagovoril.“ F. P.

Probatum est.

Imaš li nadležnega znanca in bi se ga rad odkrižal, pa ne veš kako bi se skregal z njim — potem prični z njim le malce politikovati. Rene

Zadosten dokaz.

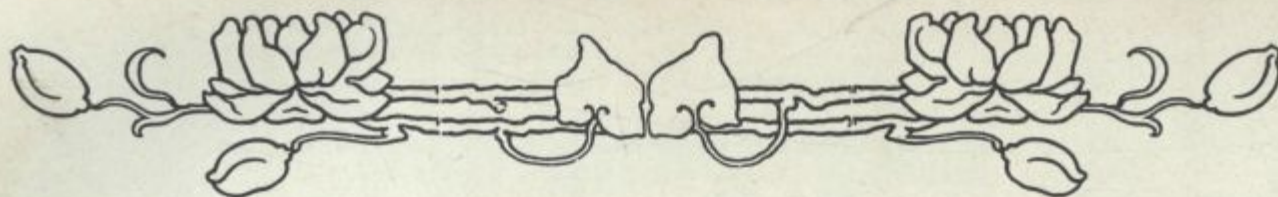
Postopač: „Vi ste ravnokar našli denarnico!“

Gospod: „Da, toda kako mi dokažete, da ste jo izgubili vi?“

Postopač: „Tu — strgan žep.“

V dvómu.

Kmet (ko se drugo jutro pogleda v zrcalu): „Ti stara ali kaj veš, ali sem imel včeraj ko sem šel od doma še uho, ali so mi ga včeraj pri pretepu odbili?“

VESELGA ZAČETKA ŽALASTN KONC.

Ena velika drama iz muska. V 4 aktah in 3 pu pu aktah. Cajt, koker glih paše. Krej nč gvišenga.

Špraha če prou iblanska. Skp pustaulena in stuhtana ud enga gvišnga Fraklna.

Use pravice ta drama gor duprnest, kokr tud za prestaulat u druge šprah, drži tist, k je ta drama stuhtu in u kp pustavu!

Pršone,

k sa za ta špi zažihrane.

Šani: Frajtar pr kulanerjh, je štotkind.

Agnes: Štubnmađl pr heršoft, je tud štotkind.

Tona: Kuharca pr heršoft, je londpumarança.

Ena gnedige: Pr 60 letih.

En utrok: Pr 6 mesceh.

En feldbebel: Tud ud kulanerju.

Folk; brenclni, kumari pa žabe.

I. AKT.

Krej: Pu Tibuli; en ponk; kumari se greja ukul dreves mance; žabe reglaja u hintrgrund.

1. Prizor.

Agnes (se begeca z enmo kumarjam, in sedi na ponk. Muska špila ena žalastna): Moj buh, kuku je hedu na svet dondons, use je rebeliš, use sama foušija trajba, druh družga če unterfuzlat — (tuhta) — ja tud men čja mojga Žaneta unterfuzlat, pa ga na boja ne. Moj Žane ma mene preveč rad in zmeri ploza, de me bo uzeu, ke u enkat feldbebel, — (jamra) — pa kdaj u še tu, zdej je šele frajtar in kulk u cajta pretekl, de se u tulk izmuštru, de u avanzeru za feldbeblina. Pa use glih, enkat u že, jest lohka čakam, sej mam dobr dinst pr heršoft — (spet tuhta.) — Dons u glih ta peta rajža, k se uva tukela sešla (vesela) tu u spet cmokajne — m — m (3 pa pu minute pauza). — Pa čudn se m zdi, kuku, de ga tulk cajta ni, kam je šou. Namara me pa farba — (že spet tuhta). — E u že pršou, namara ma pa dinst, sej u tku tuki pučaku, jest grem pa ta cajt pu frgismajniht zanga. (Se zgubo na leva in poje „Pa mi ga žingama, pa mi — —“)

2. Prizor

Šani (sam.)

Šani (pride ud desne in ksihte reže, muska nč na špila): Oh-ojej-hu-ježeš-saprment, saprment. — (Se usede na ponk in s briše pu koks s facanetlnam). Orka juda, tu je uroče pr Ton, ta ma fajrik srce, pa fejst piška, pol pa še gnedege frau nazadne, tu se ni za čudet, de je tku vroč koks, ja tku se že ni za begecat (tuhta). Mej lau, zdela sm pa u lebet, zdej na vem, al b mou Tona, al pa Agnes, ube na morm mt nč več, tu je prehud štrapac, zdej na morm bt tam, zdej tuki, če nočm, de b me pugruntale (tuhta). Ker b dau laufpos, pr mej seks, za en tal b mou Agnes, za enga

pa Tona raj; Agnes je nobl, pa nemšk zna pu vorng in auspildana je tud, ampak tku fejst pišk pa knedlnou nima, k pa glih Tona (se mu zdeha). Pa kaj Ton sm prsegu na šefla, de um zvest, in držu um tud prsega, Agnes um pa dau laufpos (se mu spet zdeha.) Zaspan sm ratu, predn u Agnes pršla um lohka saj mal za-spau in pretuhtu, kuku b se iz lebete spravu — ah — ah (se stegne pu ponk. Muska špila ena za zaspat. Žabe u hintrgrund reglaja „aja tutu, zaspančki slatku.“)

3. Prizor.

Agnes (se prciza ud leve plati, s pušcam in krancnam, k zagleda Šanita, ubstuji in zacvil prou lajdlih): Oh, majn Šani (in steče preke nem).

Šani (se zbdi, se zrihta pu konc in prime Agnes ukul vrata): Agnes, ti s moja; (za se) na morm ji dat laufposa, se m preveč smil in preveč me srce buli, ke ta coit ksiht vidm (uba kar pu toktah jamata, se ubjameta, med kušvajnam igra muska ena melanholična. Fernk pade).

II. AKT.

(Fernk se gor uzigne.)

Kuhria pr heršoft, piskri, šale, rene pa muhe.)

1. Prizor.

(Šani pa Tona sedeta na ponk, Šani knedlne je.)

Tona (rebeliš): Kukr čš, jest al pa Agnes, mene na uš farbu, mej zelen, de ne.

Šani (s pouhnm ustam): Sej nubena lebezen na špogam z Agnes, tu je sama frojntšaft.

Tona: Je use glih. (Šor.) Šani, zdela me pu-sluši, ti morš pisat Agnes en priif in je dat vedet, de maš mene za šocka.

Šani: Ampak Tona, za kua b taka frojntšaft razderu. Sej nimam nč z Agnes (tuhta.) Ja al res na vrjameš (tuhta). Tona, prec dej sm sabla. (Tona mu da sabla, Šani vzdigne prste za prsešt.) Tona, pr te sabl, pr militer pr našm bataljon, pr usem landsturm, pr — — —

Tona (preplašena): Ježeš, Šani, nehi no, nehi, men se kar švindl dela.

Šani (nadaljuje rebeliš): pr-prsegam, de nimam z Agnes nč in de s ti moja šocka, pa nubena druga ne (pauza). Astn zdej sm zadost puvedu, zdej mislm, de vrjameš.

Tona (cefridn): No, zdej t pa že vrjamem. (Zase). Ga že maja, zdej nej ga pa še proba Agnes unterfuzlat. (Preke Šani). No Šani, zatu greva pa u nedela u Šiška h Kankrt na bal, de se uš ti pustavu s taka šocka, tu se reče z mani.

Šani: Ja, ja prou gvišn, (se zaslišja šriti preke kuhen) men se zdi, de se ena pršona preke kuhn gunca.

Tona (u strah pusluša): Ježeš, gnedige frava greja, brž se skri Šani pud šporhert, ježeš, brž, Šani.

Šani (flegmatiš): Pena u lft, kuga se pa zavle tega aufregaš, rec, de sm toj kuzin, pa je fertig.

Tona (z udprtm ustm): A-a-aj sej res.

2. Prizor.

Frava, Šani, Tona.

Tona: Kistihond gnedige!

Šani: Gehorizamst sluga, gnedige!

Frava: To-ni-i-i, kaj je to za ena žvauca od militer. Tu je gvišn toj šoc. (Se da štehar pud nus).

Tona (punižn): Ne, tu je moj kuzen, pa je pršou h men na pezuh. Al ni tku, Šani!

Šani (kroftn): Ja, ja tku je, gnedige.

Frava (afektirt): To-ni-i-i, tu je grda laš, nej ta toj kuzin precu gre fort.

Tona (punižn): Feh tam gnedige, sej je — —

Frava: Res vaš šocl, ka ne, sem vas dubila, precu, pravm precu.

Šani (rebeliš): Kistihond gnedige (zase) škatla (preke Ton) olza u nedela pupudan pred pošta, pa gvišn. (Se zgubo iz pine.)

Frava (afektirt): So Toni-i-i vam pa zavle tega škandala kindam in u šternajsth dneb nej se puišeja druh dinst. (Se glih tku zgebi s pine ket Šani.)

Tona: O moj buh, tu je org pr hršoſt. (Veka). Ampak Šanita pa le na pestim. Dost sm ofrala, še dinst, ampak sem ga le Agnes untrfuzlala. (Tul. Med muska, k ena žalastna špila gre fernk pučas dol).

III. AKT.

(Kokr. pr I. akte Šani pa Agnes sedeta na ponk).

Šani: Le pejt u Marburg s heršoſt, mene uja tku tud ke prestavl, k bom za kaprola avanzeru, pol uva pa lohka spet skp.

Agnes (veka): Jest b že šla al tebe na u keki, ti me sam farbaš (še bl veka) o-o-o jest vem, ti b me biu rad los.

Šani (kroftn): Ampak ne. Ja al t ni še zadost, de sm t na švanka prsegu večna zvestoba, du takrat, k uma šla zemla z nusam pudperat, ja al t na plozam ceu cajt, de te um uzeu prec, k um feldbebel.

Agnes (se vseglih veka): Ja tu je že use lepu, ampak preden uš ti feldbebl se uš že stukat naveliču in m boš dau že mljonkat laufpos.

Šani: O nkar se na boj, neko se te naum naveliču; ja kdu se pa more ud tku cort gofice ločt, ket s glih ti. (Ja zalublen puškil). No dej no en pusi, Agnes.

Agnes (naivn). Al ga žihr Šani. (Pa mu že usta muli, pu minute pauza, pol pa 5 minut kušvajne, pa

tku, de se šliš natank cmukajne. Muska špila ena melanholična).

Šani (potli, k je tu fertik): No, ti že pujutršnm udrajžaš.

Agnes: Ne. (Hitr tuhta in reče zase): Rečem mu, de, če grem glih še le pu nedel, ga čm še sprobati, (glasnu) tu se prau u nedela zutri pr gemiš.

Šani: No dobr, olstn zdej mam še pu ure cajt, s taba se špogat, pol mam pa dinst (zase pr Ton), (preke Agnes) jutr zvečer um pa pršou pu obšit.

Agnes (naivn): Šani, ka ne de uš precu pršou u Marburg.

Šani (topfer): Um, um za gvišn.

Agnes (utroči): A res, pa prou za gvišn.

Šani (šorſ): Če praum, de gvišn, pol u tud za gvišn, sej use glih neki še militer beseda vela, a ne.

Agnes (veselo): No bravo, zdej te mam pa še raj. (Se kušujeta in ližeta, gre fernk hitr dol, u hintrgrund žabe reglaja: „Ti si moja, moja —“ pol pa gre fernk spet prec gor).

I. PU PU AKT.

Agnes in Šani (uba glihcajti): O moj Šanček, o moj Agnezek. (Se glih tku ket pred družga na šliš ket m-m-m in cmukajne, fernk spet hitr pade).

IV. AKT.

(Ena cesta pu Tibuli. Šani pa Tona se vlečeta pr arm preke Šiška: ud deleč se šliš muska).

I. Prizor.

Šani: No olza, še encajt se uva guncala pol uva pa precu na bal.

Tona (afektirt): Šani, al se te kej zdi, ke greš tkula z mani?

Šani: Bod na pametna, Tona, pa se nekar na ajnpildi, kar je prou je prou.

Tona (rebeliš): Nekar na bod tak, pena dons s glih tak, kokr kisl jera, no pa le pučaki, um že plačala za vin, de se te u pol koks mal segrou in de uš bl na auf.

Šani (rebeliš): Mej lau, Tona, če uš tkula naumne plozala, grem pa raj prec nazaj.

Tona: Olstn dobr, um pa tih. Mej lau Šani, (preplašena) a na gre tamla Agnes iz enmo šotkindam?

Šani (u strah): Orka, sej res. Kuga u pa zdela?

Agnes (se prgunca ud desne z vuzičkam, k je en utrok not, ta peru na vid Šanita in Tono, čez en cajt jh zagleda in reče): O Šani, (veka) kuku s ti mene farbu, kuku me zapelavu. Frda — — man — — bod — — ti — — in — — to — — (Na more več goflat, pade na tla od fršloka upilena).

Šani (u strah teče k ne): Ježeš, ježeš, je že fuč, oh kuga sm naredu (žalastn) tu sm use jest uržah.

Tona (hitr): Pejt, pejt Šani, de te kifi na aretera, pena, pol uja še mislel, de sva ja medva ukul prnesla.

Šani (rebeliš): Marš, marš. Ti, ti s usga uržah, za kuga s me mogla srce splaušat, s tistm knedlnam, k sa bli ket sam pop, de sem ja jest pustu (prou re-

beliš) zgub se precí z luč, ti untrfuzlca, (ponosen) jest grem rajš za Agnes. (Vzame paganet in namer na prsa. Muska špila ena žalastna, pa bl tih). Adija svet, adija larfa Tona, Agnes sm farbu, če tud tega ni bla vredna in zatu me je tud buh štrajfnu (žalastn) adija militer, moj feldbebelrang pa gver. (S zasadi sabla u prsa, mal zajamra in pade glih čez Agnes).

Tona (u strah): Ježeš, ježeš, (zmešan) kar zmešal se m bo u koks. Oh, ojej, ješ, kuku me je začel pr src šraufat, oh a jest ne. (Na more več naprej, ji poč srce in pade čez Agnes in Šanita. Muska neha špilati. Fernk pade. Čez ena sekunda gre fernk spet gor).

I. PU PU AKT.

(Glih tku, sam de utrok začne soja rola špilati.)

Utrok: Ve-ve, mama, mama. (Pol začne z vsem šterm brcat in grozomensk vekat, se prekucne z vužička, pade na koks in je zatu tud hin. Fernk na tu pade, čez ena sekunda gre spet gor).

2. PU PU AKT.

(Glih tist, sam de Šani mal s ta leva noga pubrca. Ukul Agnes, Šanita, Tone in utroka je use pouhen folka, ke grozomensk veka in tul. Feldbebel, k je tud med folkam stop pred tiste ke gledaja: [Muska prou pu tihm špila: „Tu je tista muha, Fliege ohne pauch.“

Feldbebl:

Murala te velike drame pa je:
De nuben na drlauba se
Špogat z dvema frajlam naenkat:
Če ne u sturu konc prou glih tak!

Adija pa zdrav nej ustaneja! (Fernk pučas pada. Muska en travrmarš špila, pol k je fernk že dol pa ena šnicpolka).

Nearno.

Nekoliko pijan soprog (stražniku, ki ga je pripeljal do hišnih vrat njegovega stanovanja): „Pazite, sedaj prileti hišni ključ skozi okno.“

Stražnik: „Ali je tako velik?“

Soprog: „Ne, ampak moja soproga priveže nanj navadno moje črevlje.“

Slutnja.

Natakari: „Gospoda na številki 5 je zadela kap.“

Hotelir: „Pa mu vsaj niste prinesli nepripravljenemu račun.“

Previden.

„Ali imaš dobre zobe, papa?“

„Žalibog, ne.“

„Potem te prosim, shrani mi moje orehe, da pridem iz šole.“

Na begu.

„Raduj se Radivoj! Od doma mi pišejo, da mi beg odpuste in da lahko hodiva kjer hočeva, samo domov naju ni več treba.“

„O, hudiča?“

Vlažni glasovi.

(Ferdo Plemič.)

I.

Oj pot je dolga čez goro,
v dolini ceste pa so prašne,
in bilo jasno je nebo,
vasi okoli siromašne:

gostilne prave oj nikjer,
a v grlu strahovita žeja.
Sedaj zavlada je večer.
In tam? Saj res, tam vabi veja.

Kozarec vina sem pred me
oj brzonoge ve fitalke!
To greje dušo in srce!
Zdaj piskam vsem navse „piščalke“.

II.

V gostilni „pri mladem pastirju“
tam konec prelepe vasi,
sem videl v hladnem kvartirju
profesorje plešaste tri.

Ti trije, ej saj jih poznate,
razgrelí kaj kmalu so se,
zašli so v najhujše debate
in pili, in pili ga še.

Takrat pa prepír dognali
do dna le vendar so.
Kako pač to, radi bi znali.
Kozarec pokazal je dno.

III.

Ne danes, oj ne danes,
ko piha vlažen veter
in boža lene ude,
ne bodi mi tak ptuj!
Čuj, poje ptič po vejah,
in cvetje se usiplje
iz latnikov na grudo.
Le danes ne, le danes
mi ne politizuj!
Oj, pusti mi življenje,
življenje in radost.
Tu primi polno čašo,
vesel mi bodi gost;
vse drugo — norost, norost!

IV.

„Anno vini corrupti
aedificata sum.
S skvarjenim vinom zidali
smo municipium.“

Bravo vi Novomeščani,
bil je to hraber čin!
Dobro, da naj se ohrani
trajen, hvaležen spomin.

Vendar koliko vina
toči nekteri krčmar,
s katerim največje palače
zidal bi umen zidar.

V.

„Nalijte si očka kozarec
te srebrnočiste vode;
najbolja za star je želodec,
najbolja za stare zobé.“

Za zobe verjamem mladenič,
a danes jaz nimam zob:
v želodec pa vodo, brr vodo!
Ne, rajši pa ležem koj v grob.

Jaz starec pri Slomšku ostanem,
ki pisal je svoje dni:
„Kar mleko za ženske in mlade,
to vino za stare ljudi.“

VI.

Oprosti, da tvoje mi pesmi
več niso v srčno naslado;
ko pel si jih, — to se jim vidi —
pogreto si pil limonado.

VIII.

Že slikaš me pijanega,
zabuhlega, zardelega
in blatnega in velega
in vedno le zaspanega.

In vendar sem še zdrav in čil,
in moj pogled vesel in mil,
in sem že pil in bom še pil,
nobene vode pa skalil.

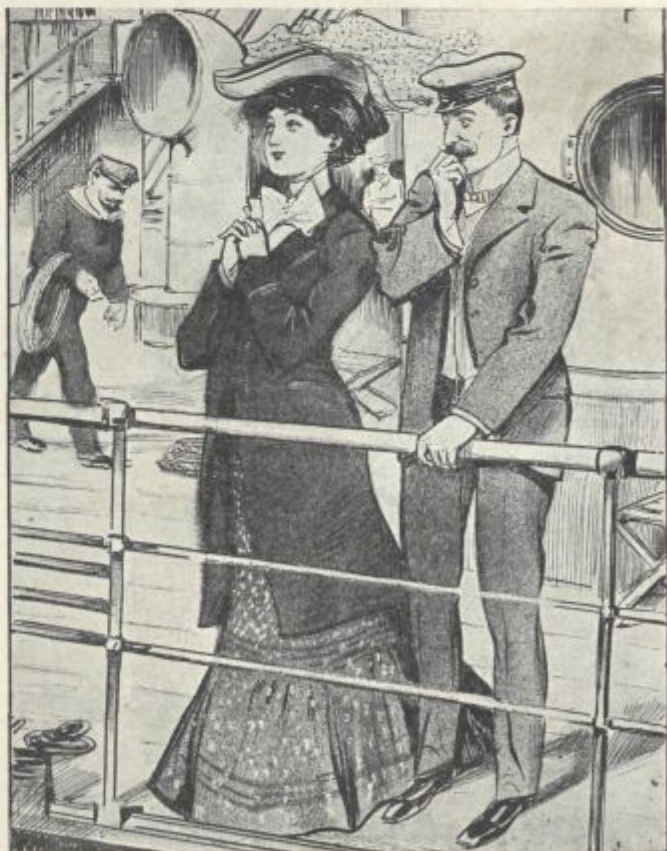
VIII.

Nad mano dehteča trta,
pred mano star bokal,
in glava ob roko oprta,
tako sem brezplodno sanjal.

In misel me ni zapustila:
Li kdaj sem v teh težkih dneh,
predragi Slovenci na ustni
privabil vam kratek nasmeħ?

In če; je moja nagrada
pač večja bila ko trud.
Če ne . . . požirek z bokala . . .
zato ne bom vam jaz hud.

Največja skrb.

„Sredi morja smo. Moj bog, ko bi se zdajle la-
dija z nami potopila, kakšen bi bil moj klobuk!“

Casi se spreminjajo.

„Ko sva bila še zaročena, sem govoril jaz in moja zaročenka me je poslušala, pozneje je pričela ona govoriti in poslušal sem jaz, sedaj pa govoriva oba naenkrat, poslušajmo nas pa sosedje.“

Razloček.

Sluga: „Moj gospod ne dela nič in jaz tudi nič. O njem pravijo ljudje, da jako dobro živi: o meni pa pravijo: Janez je lenuh.“

Iznajdljiv.

Sinek (mesarju, ko je nekaj časa gledal, kako je delal oče klobase): „Aha, ata, sedaj pa vem zakaj je vsaka klobasa pokrita s kožico.“

„No — zakaj pa?“

„Zato, da se ne vidi kaj je v njej.“

Zvit.

On: „Oh, gospica Poldi, ko bi vi vedeli, kako vas ljubim, in kaj zaslužim, gotovo bi me uslišali!“

Ona: „Kaj pa zaslužite?“

On: „Prav lepo in dobro soprogo.“

Pošten.

Zdravnik: „En vrček piva vsak dan vam dovolim, da ga izpijete več, pa ne.“

Bolnik: „In koliko pa vsako noč gospod doktor?“

Izvršeno povelje.

Gospa (novovstopivši služkinji): „Želim, da nikdar ne govorite z mojim soprogom več, kot je potrebno. Ako vas kaj vpraša, odgovorite kratko, da ali ne!“

Služkinja: „Ravnala se bom popolnoma po vaši želji.“

Osem dni pozneje.

Gospod: „Ali mi dovolite en poljubček, ako vas prav lepo zanj prosim?“

Služkinja: „Da!“

Gospod: „In niste nič jezni radi moje predrznosti?“

Služkinja: „Ne!“

Smola.

Tat (katerega so ravnokar izpustili): „Taka nesramnost, sedaj so pa postavili hišo na isti prostor, kjer sem jaz pred petimi leti zakopal tisoč kron.“

Želja.

Ona (tožeče svojemu soprogu): „Ti se pečaš mnogo več s svojimi knjigami, ko pa z menoj, večkrat si celo želim, da bi bila raje knjiga, ko pa tvoja soproga.“

On: „Ti, da bi bila knjiga, izvrstna misel, toda še ljubše bi mi bilo, ko bi bila koledar.“

Ona: „Zakaj pa?“

On: „Ker bi dobil potem vsako leto drugega.“

Pošten ropar.

Ropar (ko je oropal popotnika): „Tako, in sedaj mi pokažite še legitimacijo, da je vse to, kar sem vam vzel, res vaše, dandanes ni nikomur več kaj zupati, jaz ne maram nič nepoštenega blaga.“

Tolažilna misel.

Dijak A: „Danes je ravno tri leta kar sva prišla na Dunaj.“

Dijak B: „Toraj je najin prvi dolg na čehi že zastarel!“

Misel.

Marsikdo, ki se kaže podnevi hudega črtilca ženstva, objema ponoči blazino.

F. P.

SIVČEVI SPOMINI.

Spisal Silvester K. Jelenov.

(Konec.)

Take in enake so bile nadloge, katere sem imel s svojim gospodom. Res niso bile prijetne za mene starega konja, pa bil sem še vedno lahko zadovoljen z usodo, ker mi sicer ni manjkalo ne dobre hrane in ne dobre postrežbe. Pa imel sem tudi tukaj smolo. Gospod je namreč vedno pravil, da me ne bode nikdar prodal komu drugemu in da bodem lahko ostal do smrti pri njem, čeprav se ne bodem mogel več mnogo gibati. Bil sem uverjen, da bodem lahko do smrti ostal pri dobrem gospodu; toda kaj sem si mogel, ko je prišla smrt in pobrala gospoda mesto mene. No, več sem bil vreden, kakor šestdeset kron, pa to dejstvo me sploh nič ni tolažilo pri bridki izgubi. Nikdar še nisem šel od katere hiše tako težko, kakor takrat. Mučile so me temne slutnje, katere so se potem res izpolnile. Pa tudi moja zdrava konjska pamet mi je prerokovala, da nimam na stare dni pričakovati nič dobrega. Oslabele bodo ne le moči, ampak pridružile se bodo še druge nadležnosti, katere so neizogibne posledice vsake starosti. Potem pa gospodarji! Dober gospodar nikdar ne kupi slabocenega konja; kateri gu pa kupi, ta je navadno reven ali pa ima zanemarjeno gospodarstvo in tak gleda vsikdar, da kolikor mogoče izbiye iz svojega kljuseta. Slaba in pičla krma, zanemarjeni hlevi in slabo ravnanje spravijo konja, ki je enkrat šel že za šestdeset kron iz hleva, kmalu tako daleč, da je tisti mrtvi papir za deset kron skoraj več vreden, kakor cel in živ konj. Sam sem bil videl že mnogo takih konjev. Glava odebeli in se povesi, vrat se vsuši kakor trta, telo obnemore in rebra stopijo tako na dan, da jih marsikateri voznik pokrije z odejo, kadar pelja skozi mesto ali večji trg. Kakor bi s prikrievanjem reber kaj pomagal čveteronožnemu siromaku!

Spomin me že toliko zapučča, da se ne vem spominjati vseh gospodarjev, katere sem imel zatem, ko sem odšel iz hleva tistega gospoda, ki je znal „po strehi jezdit“. Menjal sem jih prav pogosto in sem jih v nekaterem letu imel po vrsti toliko, da jih je bilo veliko več, kakor ima leto letnih časov. Brrr! Mraz me pretrese, če se spominjam teh gospodarjev in teh časov. Rajši storim desetkratno smrt, nego bi živel še eno leto v takih mučnih razmerah. Prišel sem ob grivo, ob rep, ob eno oko — — —.

Starček sivec je prekinil svoje spomine iz važnega vzroka, ker je namreč — zaspal. Napolnjen želodec je vplival tako blagodejno na utrujeno in izmučeno telo, da se je spanec konju nevede splazil v možgane, zaprl edino oko koščene hišice in zazibal ubogo mrho v najslajše sanje, katere more konj sploh imeti. Naposled se mu je tudi še sanjalo, kako je zmagnosno korakal k mesnici, kako mu je dal mesar močno vrv okoli vratu in jo zadrnil. V prvem hipu se je res konj prestrašil, toda brez potrebe. V sanjah se je jel spominlati tiste konjske oprave, ki mu je bila tako

tesna, da bi v nji še slin ne bil mogel požirati, ako bi jih bil imel in katera je povzročila naposled, da je oslepel na eno oko. In tisti pritisk je prenašal cele dve leti in vendar je bil hujši, kakor pa je ta, ki mu ga povzroča mesar. Pa koliko lepih in že na pogled sam okusnih klobas in klobasic je viselo v mesnici! Kako bodo šle v slast marsikateremu imenitnemu gospodu, kateri bi se zgražal nad njimi, ako bi vedel, iz kakega mesa so narejene, — — —

Zdaj je bil tudi lepih sanj konec. Konj bi si bil gotovo želel, naj bi jih nikdar ne bil konec, pa do te želje sploh ni mogel več priti, kar se ni več prebudil. Ko je črez nekaj časa prišel stari konjār Štefe v hlev in je videl, kako sladko počiva njegov sivec, jeli so mu lasje vstajati pod zamazanim in s potjo obrobljenim klobukom. Tako počivanje se mu je kot staremu in izvedenemu konjarju zdelo sumljivo. Začel je z nogo porivati zdaj ta in zdaj oni ud, pa hitro je bil prepričan, da ga je bil stari sivec zapustil za vedno. V prvi jezi je izustil neko besedo, katere olikanci ne rabijo javno, pomaknil si je klobuk nazaj in odšel iz hleva. Prepričan je bil, da ga je stari konj obrisal za one svetle krone, katerih se je bil prehitro veselil, ker je sivca v pravem pomenu besede zamorila gola dobrotā. Kakor rečemo navadno, se je bil sivec preobjedel.

Ni vaju.

A: „Tri tedne si že bolan, saj ti mora biti grozno dolgčas, cel čas v postelji ležati.“

B: „Po dnevi že še gre, saj to sem že navajen, ampak po noči.“ — — —

Previden.

A: „Zakaj pa ne jemljete več vina od vašega prejšnjega trgovca?“

B: „Iz same previdnosti, vidiš, on drži preveč na vodo, zadnjič je spremenil zdravnika in si vzel drugega, ki zdravi samo z vodo, se mi je pa zdelo prenevarno še nadalje kupovati od njega.“

Nevarno.

Žena: „Ti še ne veš, kaj imaš ti v meni, mesto da me vedno dražiš, moral bi me povzdigniti v nebo.“

Soprog: „Saj bi te rad spravil v nebo, pa se bojim, da bi me ne zaprli!“

Njegova stara mati.

Mali Vilko je bil pri svoji stari materi. Ko se je že precej udomačil, pričel je skakati in razmetavati, da je celo dve šipi ubil. Stara mati se ujezi in reče: „Ti si pa res cel hudiček!“

Vilko odgovori hitro: „Ti si pa njegova stara mati.“

Samo

6

dni!

Havre - New York

vozijo zanesljivo najhitrejši brzoparniki

Francoske prekomorske družbe

Edina najkrajša črta čez Bazel, Pariz, Havre v Ameriko.

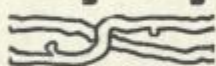
Veljavne vozne liste in brezplačna pojasnila daje za vse slovenske pokrajine edino

E. ŠMARDČA oblastveno potrjena pot. pisarna

Ljubljana, Dunajska cesta 18

v novi hiši „Kmetске posojilnice“, nasproti gostilne pri „Figovcu“

Največja

zaloga nanovo došlih spomladanskih in poletnih

oblačil

za gospode, dame, dečke in deklice najelegantnejšega in najnovejšega kroja.

Ustanovljeno 1842.

BRATA EBERL, LJUBLJANA

slikarja napisov in lakirarja.

Dekoracijska, stavbena in

pohištevna pleskarja.

Delavnica: Igriške ulice št. 8.

Telefon 154.

tovarna oljnatih barv, laka in firneža z električno gonilno silo.

Telefon 154.

Trgovina in pisarna: Miklošičeve (Frančiškanske) ulice 6.

KLIŠEJI

ZA CENIKE, KNJIGE ITD. V CINK, BAKER ALI MEDENINO ZA ENO- ALI

TRIBARVNI TISK PO RIŠBAH ALI FOTOGRAFIJAH NAROČAJO SE NAJCENEJE IN V NAJBOLJŠI IZVRŠITVI PRI SREČKO MAGOLIČU, LJUBLJANA, DUNAJSKA CESTA 9.

Cene izredno nizke!

Angleško skladišče oblek

O. Bernatović

Ljubljana, Mestni trg šte. 5.

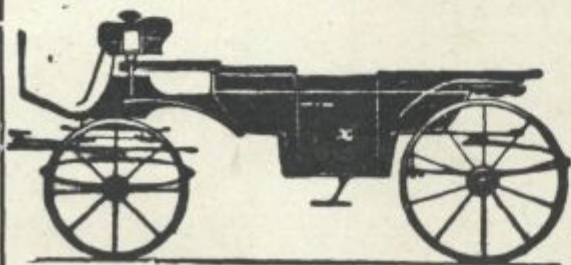
Razglednice, pisalno in risalno orodje, glasbene potrebščine, šolske knjige in molitvenike, vse vrste papirja, najmoderneje vizitnice, šolske in občinske tiskovine, ter vsa v tiskarsko in knjigoveško stroko spadajoča dela, priporoča najceneje DRAGOTIN HRIBAR V LJUBLJANI.

Izšel je

Hribarjev najnovejši „Splošni naslovnik“ uradov, društev, tvrdk in zasebnikov deželnega stolnega mesta Ljubljane ter vojvodine Kranjske.

Cena K 10.—.

Imam večjo zalogo **vozov vseh vrst**. Vozove izdelujem po najnovejši dunajski in pariški modi; tudi stare vozove jemljem v račun po visoki ceni.

FRANC WISJAN

izdelovatelj vozov

Ljubljana, Rimska cesta št. 11.